

V CONGRÉS DE CGT-BALEARS

Son Roca, Palma (Mallorca), 1 i 2 de juny de 2007

Informe del Secretariat Permanent

INTRODUCCIÓ

Aquest Congrés no només es fa per mandat estatutari. Suposa, sobretot, una oportunitat de renovació del sindicat, per poder sortir del minoritarisme, de les limitacions de les nostres àrees d'influència i del sentiment fatalista que de vegades tenim, consistent en pensar que els treballadors estan ancorats en la submissió i que, per tant, el sindicalisme lliure i combatiu de la CGT no comptarà mai amb un suport majoritari. Ben al contrari, la nostra experiència dels darrers anys ens demostra que la credibilitat del sindicalisme no exactament passa per tenir grans estructures ni nombrosos mitjans. Com més endavant analitzarem, els nostres èxits i els nostres fracassos tenen sempre una explicació objectiva, i la conclusió de tot plegat és que, amb la unitat dels treballadors i l'horitzontalitat per bandera, a la CGT és molt difícil derrotar-la, tot i les nostres mancances, que en aquest Congrés ens proposam superar.

Ho hem dit moltes de vegades: el sindicat no és un fi en si mateix, sinó una eina per aconseguir objectius. Per això, quan millor sigui l'eina, més a l'abast estaran aquests objectius. Dit d'una altra manera: el creixement quantitatiu (expansió afiliativa, representativitat, etc.) està inseparablement condicionat a la millora qualitativa interna (participació, horitzontalitat assembleària, funcionament dels diversos sindicats, repartiment de tasques, equips de feina, cohesió interna, solidaritat...).

Per tant, aquest V CONGRÉS DE CGT-BALEARS suposa un repte, i una oportunitat que necessàriament hem d'aprofitar. Analitzant el nostre funcionament intern, arribarem a la conclusió que el nostre potencial, com a eina transformadora de la realitat social, és molt superior al que nosaltres mateixos ens creiem. Si la CGT, amb una estructura interna molt millorable, té avui en dia prestigi, credibilitat i capacitat d'aconseguir èxits, amb un òptim funcionament, democràtic i participatiu, seriem aviat un referent majoritari per al conjunt dels treballadors i les treballadores.

1. EL MARC GENERAL D'AQUEST DARRER PERÍODE

L'anàlisi que fèiem en l'anterior Congrés de l'augment de les desigualtats globals, per desgràcia continua vigent i augmentant dia a dia. El context de inestabilitat i desequilibris creixents, provocat per la cobdícia il·limitada dels grans lobbys financers i armamentístics, deixa ja a dues terceres parts de la humanitat condemnades a la pobresa, víctimes amb condicions infrahumanes de vida actual i futura, amb un augment del totalitarisme, del fanatisme i del terrorisme.

El triangle Irak – Afganistan – Palestina continua sent el principal focus, però no l'únic, atidor de guerra i inestabilitat, darrere el qual hi ha la cobdícia i la

rapinya de les corporacions transnacionals i la política del govern nord-americà. Més en silenci i entre d'altres, Àfrica s'està morint, o l'estan matant, ofegant els seus habitants en l'empobriment, les malalties i la desesperació.

L'explotació laboral propera a l'esclavisme que pateixen milions de persones és una de les cares més amargues d'aquesta situació, que s'agreuja en les dones i els infants, explotats també sexualment. A l'estat espanyol, les dones cobren una mitjana d'un 20% menys que els homes, per fer el mateix treball. El darrer informe de 2007 d'una entitat oficial com l'OIT sobre discriminació laboral assenyala la de gènere com la discriminació més estesa arreu del món, i també són notables, com a font de discriminacions laborals, les raons de tipus ètnic, religions, d'edat, orientació sexual, discapacitat, sida, obesitat, tabaquisme... fins i tot aquest informe apunta a la utilització de la genètica, per part de determinades empreses, com a eina d'exclusió laboral.

El massiu, imparable i lògic fenomen de les migracions, caracteritzarà bona part del segle XXI. Justament la repressió de la immigració, amb la criminal xifra de morts que això provoca, ja sigui a Estret, a Canàries, a Ceuta, Melilla o a la frontera nord mexicana, suposa el doble crim del món desenvolupat, que roba primer i reprimeix després als desposseïts. Per a la CGT, des de la visió solidària del sindicalisme, la immigració és un fet de cabdal importància, com a característica actual de bona part de la classe treballadora, i on la lluita contra la precarietat laboral i social dels treballadors/res cobra sentit de manera més intensa: "Iguals en drets, deures i dignitat" ha estat, és i serà la nostra brúixola en aquesta lluita.

Durant aquest període també s'ha produït un canvi de govern a Estat espanyol. Les polítiques antisocials, i la criminal i submissa participació espanyola en la guerra d'Irak varen determinar que el govern del PP encapçalat per Aznar passés de la majoria absoluta a l'oposició, la mateixa setmana dels tràgics successos del 11-M, i de la gestió mentidera que dels mateixos varen fer, tant el propi Aznar, com els altres caps del PP, que encara avui figuren en cartell. La mobilització social contra el govern del PP, i l'oposició ciutadana a la guerra d'Irak, de la qual la CGT va prendre part activament, varen ser determinants per aquest canvi.

Però, de quin canvi parlem? En què s'ha traduït, a més de treure'ns de sobre la figura d'Aznar, l'entrada dels PSOE en el govern? En el terreny laboral, més enllà de la propaganda institucional, la activitat econòmica i els bons resultats empresarials es basen en bona part en la precarietat laboral, en una relació de forces capital-treballadors absolutament desfavorable a aquests últims. El model sindical majoritari, submís i dins l'engranatge neoliberal, explica en bona part el paper dels treballadors i de les treballadores com a objectes d'explotació.

Les dues darreres iniciatives del govern del PSOE, la Reforma Laboral i la Reforma de la Seguretat Social, totes dues consensuades amb aquests "*agentes sociales*", van pel mateix camí: aparent estabilitat dels contractes que no és tal, perquè suposa abaratiment dels acomiadaments i injecció escandalosa de doblers públics a les ja saludables butxaques empresarials, i un retallament de les prestacions socials en el sistema públic, afavorint el negoci de la previsió privada. Mentrestant, ningú no fica mà al frau social de les contractes i les subcontractes, escandalós mecanisme d'explotació obrera, font inesgotable de misèria salarial, explotació i una sinistralitat laboral esgarrifadora, autèntic terrorisme empresarial. La darrera mesura, també consensuada amb CC.OO. i UGT en aquest camp, en lloc de limitar aquesta màfia, li dona carta de naturalesa.

D'altra banda, el Govern manté i reforça la llei d'estrangeria, per pròpia voluntat o submís a les exigències europees, amb la càrrega repressiva sobre els treballadors i les treballadores que, contradictòriament als discursos oficials, ja són imprescindibles per al present i el futur dels països europeus. La Llei d'Estrangeria agradeix directament la classe treballadora, i nosaltres hem d'actuar en conseqüència.

Les polítiques europees contra els treballadors, com la Directiva Bolkestein i el propi Tractat constitucional europeu, compten amb el vist i plau del govern de Zapatero, demostrant que l'esquerra oficial (parlem del PSOE, però n'hi han d'altres), en el millor dels casos, només aspira a gestionar les institucions del sistema capitalista, en l'actual versió neoliberal, i ha renunciat a combatre i canviar les regles de joc del capitalisme. Poc o gens fan els nostres governants per aturar les deslocalitzacions, els tancaments d'empreses, com ara Delphi, o els acomiadaments massius, fins i tot en casos declarats de beneficis milionaris.

En el terreny de la protecció social, el govern d'en Zapatero sembla ha anat una mica més enllà, però no gaire. Les lleis en matèria d'igualtat de gènere, de violència contra les dones, de persones dependents i de conciliació familiar, a més d'alguns apartats perfectament discutibles, serien molt més efectives si estiguessin suficientment dotades de recursos econòmics, aquests que continuen anant-se a despeses armamentístiques, militars, al sosteniment de la institució monàrquica i de l'Església catòlica. D'igual manera podríem parlar de la sanitat i de l'educació, i de la resta de serveis públics que continuen sent objectes de la rapinya privatitzadora.

Les Balears no són una excepció, sinó un exemple aguditzat d'aquest context. Temporalitat, precarietat, sinistralitat i submissió als interessos econòmics de les grans fortunes, tot plegat defineix les polítiques laborals del govern de Jaime Matas i del PP. En CGT-BALEARS sabem ben bé de que estam parlant: ho hem vist molt clarament en els serveis públics privatitzats (CTP Lluçmajor, Ambulàncies, Salom-IB3, etc.), com dels favors institucionals a les empreses (ERE d'Iscomar).

Com que no vivim per a treballar, sinó que treballam per poder viure, els drets socials dels treballadors i de les treballadores estan en la nostra línia prioritària d'atenció. L'ecologia, la cultura, la qualitat de vida dels nostres barris, l'educació, l'habitatge, la sanitat, la convivència, la igualtat de gènere, etc., a les nostres Illes i amb el govern del PP, estan permanentment amenaçades per unes polítiques de privatització de la vida ciutadana i empobriment social absolut.

2. EL SECRETARIAT PERMANENT

Fins ara, la CGT-BALEARS, tot i ser estatutàriament una confederació de sindicats, ha tingut realment un funcionament de "sindicat únic", amb un equip "directiu", el SP confederal que, en aquesta manera de funcionar, massa de vegades ha funcionat d'una manera executivista que, sincerament, mai no ha estat la voluntat dels seus membres. Aquest actiu reduït ha hagut de fer front a tota la problemàtica del Sindicat, amb poca planificació i un repartiment de tasques bastant difús que, de vegades, ha provocat que tots hagin fet de tot.

El SP actual va ser triat en l'anterior Congrés sense cobrir la secretaria d'Acció Sindical, mancança que ja venia d'enrera, i que no hem estat capaços de superar. La importància d'aquesta secretaria se'ns ha fet palesa durant el temps

que ha estat coberta circumstancialment pel company Martín, poc més d'un any, període que s'ha traduït en un millor funcionament i en una notable expansió de la CGT. Quan aquest company ja no va poder assolir aquest treball, l'acció sindical, un dels principals motors del sindicat, va tornar a fer-se de manera improvisada.

La dimissió del secretari d'Acció Social també va suposar un afebliment del SP, que tampoc no hem pogut superar, acaramullant-se les tasques d'aquesta secretaria en la resta del SP. En canvi, la incorporació provisional de dos companys de Caja Madrid ha permès fixar les bases de futures secretaries, com ara Assessoria i Salut Laboral. També és d'assenyalar el canvi en la secretaria d'Immigració, decidit pel Grup d'Immigració.

És per això que l'actual composició del Secretariat Permanent difereix bastant de la triada en el IV Congrés, per la qual cosa resulta del tot necessari la renovació i cobertura de les diferents àrees, amb repartiment de tasques i projectes de feina debatuts i consensuats per la militància. Aquest serà un dels principals objectius del V Congrés.

a. ORGANITZACIÓ

En l'**ANNEX N° 1** d'aquest informe teniu els gràfics amb les dades referides a l'evolució de l'afiliació en els darrers anys, un creixement sostingut, sense pujades espectaculars, però que detecta la consolidació de CGT-BALEARNS, fruit de la feina i lluita quotidiana de l'acció sindical i la social. En quan a la representativitat, les eleccions sindicals recents i actualment en curs suposen una consolidació de la nostra presència als Comitès d'Empresa de sectors i empreses "tradicionals", com el financer, Telefònica i Correus, creixement en altres empreses, com Calvià-2000, Son Tugores i Menorquina, i un resultat excel·lent en empreses amb nova presència, com Deixalles i Acciona. En total, s'ha experimentat una pujada en nombre de Delegats/ades, membres de Comitès d'Empresa i Junes de Personal fins a situar-nos prop de la centena.

El gran canvi qualitatiu d'aquest període ha estat la constitució del Sindicat de Transports i Comunicacions, en un doble sentit: d'una banda, la conformació, més que necessària, d'un nou sindicat de branca, en un sector important d'implantació afiliativa, i estratègic en el teixit productiu de les Balears. D'altra, la reorganització del Sindicat d'Activitats Diverses, o d'Oficis Varis, que poc a poc va prenent forma. En quan a l'Unió Insular de Menorca, tot i que s'està en disposició de conformar un Secretariat Permanent que gestioni el seu funcionament, encara no s'ha pogut enregistrar la seva federació en la CGT, una tasca necessària per al immediat futur.

Un dels principals objectius d'aquest V CONGRÉS és donar passes efectives de cara a la real i efectiva descentralització de CGT-BALEARNS, i el funcionament estatutàriament autònom de tots els ens, tant els tres sindicats (SABEI-CGT, STiC-CGT i el SOV-CGT) com la UI de Menorca. El debat i les mesures apuntades en les jornades del 10 i el 15 de febrer passats (conjunta de tots els SPs i de delegats/ades, respectivament) apunten la necessitat d'un canvi de funcionament, des del model de "sindicat únic" que hem tingut fins ara, cap a la normalització estatutària de funcionament dels diversos ens que componen la confederació balear de la CGT.

Aquest model de funcionament centralitzat, que hem tingut fins ara, tot i que justificat per aquest darrer període de consolidació, no és, per aquesta nova etapa, ni convenient, ni estatutari, ni es pot mantenir indefinidament.

L'acumulació de tasques en el grup "directiu" (el SP confederal) ja no dona solució a les necessitats de la pròpia confederació i, si no som capaços de canviar, es pot convertir en un problema, que pot empobrir la vida democràtica de la CGT-BALEARS, a més de la saturació que provoca en un grup reduït de companys una acumulació de tasques cada dia més intensa. Per tant, no només és un problema de funcionament i de creixement, sinó que també suposa una situació insostenible, que haurem de modificar.

Per tant, aquest és un moment oportú, i pot ser irrepetible, de fer l'esforç entre tots plegats de dotar-nos d'una organització més democràtica, més participativa i amb una capacitat d'intervenció i de creixement incomparablement superior que l'actual.

b. ADMINISTRACIÓ I FINANCES

Com cada Congrés, se us facilita les dades de cotitzacions i comptables, i la informació patrimonial de la Confederació, que demostren el vigor i la salut de la nostra economia, base fonamental que fa possible l'activitat de l'Organització, des de paràmetres d'autonomia, i de la llibertat que caracteritza el nostre projecte de sindicalisme alternatiu. Emperò, és necessari assenyalar els problemes financers per poder fer front als compromisos de pagament puntual dels salaris dels treballadors/res dels projectes, provocats per endarreriment i/o incompliment de l'Administració autonòmica a l'hora de lliurar-nos les partides pactades i compromeses.

El debat sobre l'actual sistema centralitzat de l'administració i de les finances creiem que té uns matisos de racionalitat i estalvi de despeses que el fan específic, sempre condicionat a la voluntat democràtica dels sindicats de la confederació, i al pacte de recolzament mutu, al haver de compartir el principal patrimoni, que són els immobles i els locals. Només el futur ens dirà si el creixement i capacitat dels diferents sindicats permetrà comptar amb locals propis de cada un, en una organització que, com la CGT, ens està vedat l'accés al patrimoni sindical.

c. ACCIÓ SINDICAL

Com ja s'ha dit, la nostra Acció Sindical, sent la pedra angular de CGT, va quedar sense titular o responsable en el darrer Congrés. Això ha provocat que l'activitat principal del sindicat hagi hagut de coordinar-se, excepte quasi un any, des d'altres companys del SP, fonamentalment des de la secretaria de finances o la general, amb la sobrecàrrega de tasques que això comporta i les dificultats de planificació i, de vegades, massa improvisació. I en detriment d'altres feines, també necessàries. Entre nosaltres, ja és comú la frase de que "l'urgent, en moltes ocasions, ens passa per davant del necessari".

Acomiadaments.- Tot i això, la nostra acció sindical ha gaudit d'una eficàcia de vegades sorprenent per a una organització petita, com la nostra. En hem vist, sobretot, en batalles bastant dures, com han estat els casos d'acomiadaments, individuals o col·lectius, en CTP's Mallorca (Llucmajor), l'ERE d'Iscomar, Ambulàncies, Calvià-2000, ASL-Son Sant Joan, etc. En la majoria de casos hem resolt els conflictes, aconseguint la readmissió dels companys o companyes acomiadats. En altres no, com és el cas d'Iscomar.

L'experiència ens diu amb bastant claredat que, si els treballadors de les plantilles estan units, el recolzament de la CGT fa molt difícil que les empreses o

les administracions responsables dels acomiadaments puguin suportar la pressió interna i externa. En canvi, si no hi ha unitat i força interna, la solidaritat externa resulta bastant ineficaç. El cas de Lluçmajor, fa un any i mig, va ser il·lustratiu: El col·lectiu de companys de la pròpia empresa, fins i tot en unes condicions duríssimes, va demostrar una solidaritat infrangible i, amb la pressió exterior generada per la CGT, ens va conduir a tots/tes a l'èxit. El mateix va succeir en Ambulàncies Programades, o Calvià 2000. En ASL és més difícil, per les mateixes raons, perquè la plantilla es troba amb dubtes i divisions.

ERE's.- En el cas d'Iscomar, al ser CGT l'únic sindicat amb representació en l'empresa, ens vàrem veure amb la responsabilitat de negociació del conveni col·lectiu. Però el sistemàtic retard del pagament dels salaris per part de la Direcció i d'incompliment dels compromisos en aquest i altres camps, i la feblesa de una plantilla incapaç d'aturar les hores extres ens deixava en una situació insostenible. L'any passat, a punt de convocar una vaga, el personal va fer anques enrere, i l'empresa va prendre bona nota, introduint un ERE que l'administració del PP va avalar.

Negociació Col·lectiva.- Una altra gran àrea de la nostra Acció Sindical és la referent a la negociació col·lectiva. A més del seguiment dels convenis d'àmbit estatal, com el de Banca Privada o Caixes d'Estalvi, el creixement de la nostra expansió representativitat ens fa presents en convenis com el de Salom-IB3, actualment en fase de negociació molt conflictiva, i el de Calvià-2000. I aviat ens haurem d'ocupar del de la Fundació Deixalles o el d'Acciona, dues empreses on hem obtingut excel·lents resultats electorals, tot i que en ambdues ens presentàvem per primera vegada.

Salut laboral.- L'àrea de salut laboral cada vagada es revela més com una de les peces bàsiques de l'acció sindical. En aquest sentit, lluites com La Menorquina, Ambulàncies, ASL, etc. indiquen que la prevenció de riscos laborals és un camp importantíssim de l'acció del sindicat, i hem de formar i preparar a la nostra gent per assolir aquest repte. La vigilància sindical, les denúncies davant Inspecció, la negociació col·lectiva, la formació de les plantilles, etc., són eines imprescindibles que ens han fet, i ens faran, avançar i demostrar la utilitat de la CGT entre els treballadors.

Precarietat i subcontractes.- Com ja s'ha dit anteriorment, la proliferació de contractes i subcontractes és un frau social i una eina de sotmetiment dels treballadors, provocant precarietat, explotació, robatoris salarials i sinistralitat laboral. Moltes de les lluites en que ens hem vist implicats tenien i tenen aquesta màfia empresarial com a font de les agressions cap als treballadors. Des de CTP's fins a Ambulàncies, des de Salom IB3 fins ASL, i infinitat de casos individuals de treballadors i treballadores que s'acosten a nosaltres amb casos d'acomiadaments, abusos de tot tipus i no poques humiliacions, quasi tots tenen al darrere la mateixa tramoia de les subcontractes.

Acció sindical i immigració.- La sindicació dels treballadors i treballadores provinents de la immigració ha estat i és una tasca prioritària i estratègica. Lluites com la de Lluçmajor són un clar exemple de l'orientació del nostre treball, i tenen i tindran continuïtat en altres empreses i sectors, com Deixalles (que ara agrupa als treballadors/res de plantes com la de Lluçmajor), ASL, les empleades de la llar, hoteleria, construcció, camp, etc.

Acció sindical i joventut.- Els i les joves, amb les dones i els immigrants, són els sectors que, d'una manera quasi estructural, pateixen amb més intensitat la precarietat, no només laboral, sinó també social. La precarietat és una lacra

social que no només explota i condiona la vida de les persones, sinó que també paralitza els mecanismes de defensa. L'experiència ens indica que la precarietat, lluny de provocar rebel·lia, massa de vegades el que genera és submissió. I és aquí on el Sindicat, la nostra CGT, té un paper cabdal: organitzar els joves, les dones i els immigrants és plantar cara, de manera coherent, a l'explotació i a la precarietat, i la utilitat de la lluita la millor manera de combatre el fatalisme instal·lat en aquest sectors.

Tot i que des de determinades campanyes d'acció social (per l'habitatge digne, amb Maulets, constitució europea, contra la guerra, etc.) i des dels projectes amb activitats grupals actualment en marxa (Equal, Barris del Món...) hem pogut contactar amb grups de joves, encara tenim l'assignatura pendent de la sindicalització de la joventut, el organitzar els i les joves treballadors/res en la CGT. Aquest és un altre repte important d'aquest V Congrés: debatre les passes que ens puguin permetre assolir aquest objectiu estratègic a mig termini.

d. ACCIÓ SOCIAL

Durant els darrers anys, l'acció social de la CGT, a Mallorca, es va referenciar en dos marcs complementaris: La Plataforma per la Democràcia i la Globalització Social, i el Fòrum Social de Mallorca. El nostre sindicat va jugar un paper decisiu en la formació i funcionament dels dos espais: el Fòrum com a marc de trobada i debat social d'entitats i militants, i la Plataforma com a impulsora de la mobilització ciutadana. Des del punt àlgid de les manifestacions contra la guerra d'Irak, passant per les lluites mediambientals i en pro dels drets de les persones immigrants, la nostra CGT ha estat present en primera línia, també a Eivissa i Menorca, impulsant processos participatius oberts, horitzontals i unitaris.

Darrerament s'ha produït un refredament de l'activitat social, a Mallorca i a les Balears, amb l'excepció de les mobilitzacions en defensa del territori, a Eivissa, Mallorca i Menorca, i campanyes puntuals, com la ja esmentada de l'habitatge digne, o en resposta a les agressions feixistes, que el nostre sindicat també ha patit. La lluita contra la guerra ha tingut continuïtat en accions més puntuals i minoritàries, però també importants, per exemple la protesta per la presència del "Theodor Roosevelt" en aigües de Mallorca (setembre 2005), o de la base de l'OTAN a Saragossa (gener de 2007). També han continuat les accions en favor dels drets de les persones immigrants (pels morts a Ceuta i Melilla, en favor dels descomptes de viatges per les persones extracomunitàries residents, etc.).

Com també ja s'ha dit, la dimissió del responsable de l'Àrea d'Acció Social ens va minvar les possibilitats del normal desenvolupament de l'activitat, i aquesta és una mancança molt important, que haurem de superar. L'Acció Social per a nosaltres és, per principis i definició, complement i part inseparable de l'Acció Sindical, i dóna sentit i ens diferencia d'altres entitats sindicals ancorades en el corporativisme. El conformar de vell nou la secretaria d'Acció Social forma part del debat central actual en CGT-BALEARS, i que es reflectirà en aquest V Congrés.

e. IGUALTAT DE GÈNERE

Informe en **ANNEX N° 2**

f. IMMIGRACIÓ

Informe en **ANNEX N° 3**

g. COMUNICACIÓ

En el darrer Congrés es decidí posar en marxa la secretaria de Comunicació. Una de les tasques que ens fixarem entre "tots" fou engegar el projecte d'una revista que servis per donar a conèixer el missatge i, al mateix temps, recollís l'actualitat i les diferents activitats i esdeveniments de les persones i col·lectius que conformam la CGT de les Illes Balears.

La segona etapa de "Papers" no va néixer amb gaires pretensions, però després de dos anys de vida i 9 números, després d'aquest Congrés sortirà el desè, amb una tirada de 2.000 exemplars, creiem que estam consolidant un projecte que cada dia té més acceptació entre els nostres afiliats i simpatitzants. La nostra revista vol ser un valor afegit a la tasca diària de totes les persones que cada dia fem possible allò de "un altre sindicalisme es possible" i una eina per reafirmar unes senyes d'identitat.

Amb aquesta curolla seguim treballant, però no volem amagar les dificultats que trobam la majoria de vegades per omplir les 24 pàgines de la nostra revista.

La pàgina WEB també s'ha engegat amb il·lusió i desenvolupa el seu paper fonamental per fer arribar la informació i el dia a dia del nostre sindicat, malgrat aquest dia a dia, a vegades, no estigui del tot actualitzat.

L'estructura i l'organigrama de una secretaria de comunicació el tenim bastant clar, però a l'hora de desenvolupar-los resulta un altre tema. Un exemple clar és el Pla de Comunicació. En el mes de novembre de 2005 Jaume Perelló, un professional de la comunicació, ens va venir a explicar con fer-ho. El dossier el tenim present però hi hem de fer-hi feina. No ens oblidam.

Creiem que anam avançant. Poc a poc, és cert, però ho fem. L'àrea interna cada cop està millor estructurada i les convocatòries, circulars i informació arriba més aviat i, sobre tot, a més gent, que és l'important.

El producte CGT no és molt venal, la veritat sigui dita i això se nota amb les relacions amb els diferents mitjans de comunicació. La incidència es aviat poca o nul·la, segons el mitjà que es tracti.

Aquesta falta de resposta tampoc ens amoïna. Seguirem fent la nostra feina i proporcionant l'informació que cada dia genera el nostre missatge. No volem transmetre una visió negativa. Hi ha moltes coses a millorar, és cert, i que les passes donades són curtes, també és cert, però tenim la voluntat de millorar i ho farem, malgrat a vegades faltin braços.

h. ASSESSORIA

Informe en **ANNEX N° 4**.- Aquest document també serveix com a ponència, per a la futura Secretaria.

i. SALUT LABORAL

Informe en **ANNEX N° 5**.- Aquest document també serveix com a ponència, per a la futura Secretaria.

j. SECRETARIA GENERAL

Des de l'entrada del SABEI en la CGT-BALEARS, el company secretari general ha hagut d'assumir tasques no només d'aquesta secretaria, sinó també d'altres, fonamentalment d'acció sindical i d'acció social, per les raons ja explicades. Aquest "fer de tot", si bé inevitable en una etapa inicial de consolidació, ja no val en l'actualitat i, com també s'ha dit, pot convertir-se en un problema de personalització excessiva que hauríem de corregir tot d'una. Per això, és important el completar l'organigrama sencer del Secretariat Permanent, perquè la cobertura dels titulars responsables de les diferents àrees transversals, amb la conformació dels corresponents grups de feina, faci realitat el repartiment de tasques i multipliqui el potencial i la incidència de tota la CGT-BALEARS.

No obstant això, la tasca duta a terme des de la secretaria general ha permès projectar, donar a conèixer i augmentar la influència de la CGT dins el teixit social de les Illes Balears. Avui en dia, la CGT-BALEARS ha guanyat en projecció exterior, pes específic i prestigi entre la societat illenca. Això és mèrit de tots i totes les persones de l'organització, i des de la secretaria general s'ha ajudat a fer realitat aquest avanços.

També s'ha cobert la tasca de representar a la CGT-BALEARS en la Confederació estatal de la CGT. El secretari general ha complert la tasca dins el Comitè Confederal, i ha ajudat a que les relacions de la CGT de les Illes Balears i la resta de la Confederació siguin bones i millorin.

Per últim, cal assenyalar que ha arribat l'hora del relleu de la secretaria general del company que l'ha ocupat fins ara. El límit estatutari de dos mandats, ja cobert, i la reorientació de les nostres prioritats, exposada al llarg d'aquest document, en obliga a triar un altre company o companya, com la persona més adient per cobrir les tasques d'aquesta secretaria.

Illes Balears, 15 de maig de 2007.

**CGT DE LES ILLES BALEARS
SECRETARIAT PERMANENT**